

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

dette lovforslag om ændring af lov om et J. F. Willumsen-museum i Frederikssund, idet jeg anbefaler det til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Endelig skal jeg tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om Statens Kunstfond*.

I § 8, stk. 5, i loven af 27. maj 1964 om Statens Kunstfond — således som denne bestemmelse ændredes ved lov af 31. maj 1968 — er det bestemt, at loven optages til revision senest i folketingsåret 1968-69.

Med gennemførelsen af 1964-loven skete der så betydelige ændringer og udvidelser af det hidtidige kunstfonds virksomhedsområde, at det alene af den grund ville være hensigtsmæssigt, at folketinget fik lejlighed til efter en passende periode at overveje lovens virkninger i lys af de så indvundne erfaringer. Kunstfondet, der hidtil kun havde omfattet billedkunstnere, udvidedes til at omfatte skabende kunstnere inden for den litterære kunst og tonekunsten. Støtteordningerne blev udbygget, og fondets administration blev koncentreret hos få ansvarlige sagkyndige, valgt for 3 år uden mulighed for umiddelbart genvalg, som i et 3 mands udvalg for hver af kunstarterne suverænt disponerede over fondets rådighedssum.

Men dertil kommer som et yderligere revisionsgrundlag, at man under lovens behandling i folketinget fremdrog det spørgsmål, om der ikke var andre grupper af skabende kunstnere, som det kunne være rimeligt at medtage under fondets støtteordninger. Jeg henviser herom navnlig til folketingsudvalgets betænkning af 6. maj 1964.

Det er min bestemte opfattelse, at kunstfondet i høj grad har virket til gavn for kunstnerne og samfundet. Der har været megen debat om fondet og dets virksomhed, og det vil der nok også være i fremtiden, fordi der altid vil herske divergerende opfattelser af, hvad der er god kunst, og hvad der er dårlig kunst — ja, i det hele taget af, hvad der er kunst. Men det er kun godt, at der er debat om tingene — at kunsten diskuteres i bredest mulige kredse af befolkningen. Det baner vej for forståelsen af, at kunsten under den ene eller anden form har bud til os alle.

Fondet har i sin nye skikkelse nu virket i lidt mere end fire år, således at de første 3 mands udvalg har gjort deres indsats og er blevet erstattet med nye udvalg, og det er klart, at der er indhøstet betydelige erfaringer. Resultaterne af fondets arbejde er lagt frem for offentligheden, og man kan vel uden at sige for meget fastslå, at arbejdet er blevet fulgt med betydelig interesse i brede kredse af befolkningen. Også internt i fondets styrelse er der indvundet erfaringer, som er blevet lagt frem for og diskuteret i fondets repræsentantskab.

Der har ved forberedelsen og udarbejdelsen af dette forslag til revision af loven været tre hovedproblemer:

Har den nye administrationsform med 3 mands udvalgene fungeret tilfredsstillende?

Hvorledes har de bevillinger, der har været stillet til rådighed, slået til? — og

Bør området for støtten til den skabende kunst udvides til andre områder end den bildende kunst, forfatterkunsten og tonekunsten?

Jeg mener, at lovens administrationsform, der bygger på en koncentration af ansvaret hos få sagkyndige valgt af et repræsentantskab bestående af sagkyndige og af folkevalgte repræsentanter og valgt for et kort åremål uden mulighed for genvalg, er hensigtsmæssig og betryggende. Denne administrationsform giver det offentlige betydelig sikkerhed for trufne dispositioners saglighed samtidig med, at mulige tendenser til ensretning brydes med korte mellemrum.

Til befordring af befolkningens almindelige interesse for selve beslutningsprocessen i fondet har jeg overvejet, om der ikke skulle være mulighed for i nogen grad at decentralisere administrationen. Et sådant ønske træder særlig stærkt frem, når talen er om billedkunstnerisk udsmykning af offentlige bygninger. Resultatet af disse overvejelser er nedfældet i lovforslagets § 4, stk. 5, hvorefter det billedkunstneriske udsmykningsudvalg, når det ønskes fra lokal side, kan blive suppleret med to medlemmer udpeget af den ansøgende lokale myndighed eller institution til behandling af den pågældende sag.

Det kan efter alle indhentede oplysninger fra kunstfondsadministrationen, fra de kunstneriske organisationer og institutioner